

bragt til almindeligt Kundskab. Mindretallet (Koch, Rimestad og Schjorring) nærer derimod megen Tvivl i begge Henseender og foretrækker, at Ministeren bemyndiges til at underhandle med Udgifveren af den Berlingske Tidende, og tillige med Udgifverne af andre over hele Landet udbredte Dagblade, om Erlæggeisen af en passende Afgift til Statskassen, og til derefter at bestemme, hvilket Blad der skulde have den omhandlede Ret, og paa hvilke nærmere Betingelser denne erhvervedes. Hele Udvalget har imidlertid forenet sig om et Forslag, hvorefter der gives Regjeringen Bemyndigelse til at vælge imellem at overdrage Rettigheden til den Berlingske Tidende mod en passende aarlig Afgift, eller at udgive en Tidende, hvori disse Beskjendtgørelser ville finde deres Plads, hvad enten nu Udgifelsen maatte blive en Regjeringsforanstaltning eller gøres til Gjenstand for Entreprise.

Hvad dernæst Stiftstidenderne angaar, har fuldstændig Enighed ikke kunnet tilveiebringes. Hele Udvalget er af den Anskuelse, at man med Hensyn til Valget af de stedlige Tidender, hvori de omhandlede Kundtgørelser tillige ville være at optage, ikke bør lægge an paa at tilveiebringe nogen Indtægt for Statskassen, men derimod blot paa at udfinde de Organer, der virkelig ville være bedst egnede til at bringe Beskjendtgørelserne til Kundskab i hver enkelt mindre Kreds. I denne Henseende antager man, at de kommunale Myndigheder maa kunne vejlede Ministeren til at træffe det Valg, der formentlig bør overlades til ham, og Ordningen antages at burde ske for mindre Kredse — efter Flertallets Mening navnlig for hver Retskreds for sig, dog saaledes, at der for Kjøbenhavn og dens nærmeste Omegn ikke skjønes at være en saadan Nødvendighed tilstede for Indrykkelse tillige i en særlig Tidende som for den øvrige Del af Sjælland og for det øvrige Land. Derimod er der en Meningsforskjel tilstede med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Ordning strax kan træde i Kraft, eller om dens Gjennemførelse bør udsættes, indtil de for de nuværende Stiftstidender udfærdigede Privilegier bortfalde efter disses eget

Indhold eller af anden Aarsag, saasom Døfigelse. Flertallet (Høgsbro, Nielsen, Sager, Tauber og Zahle) er af samme Anskuelse, som tidligere er forfægtet af Finansministeriet, nemlig, at der efter Privilegiernes eget Indhold ikke kan gøres nogen Indvending imod, at den Omordning, som andre Hensyn, og navnlig Hensynet til Befolkningens Lær maatte udtræve, iuærkfattes strax. Da der derhos ingen Tvivl kan være om, at jo samtlige Stiftstidender ville komme i særlig Betragtning ved Valget af stedlig Tidende, hver især for sit naturlige Opland — hvorom en udtrykkelig Bestemmelse foreslaas optagen i Loven — turde den nye Ordning, naar samtidig Forpligtelsen til at optage visse Beskjendtgørelser uden Betaling bortfalder, muligvis endog være ret fordelagtig for de nuværende Udgifvere. Et Mindretal (Koch, Rimestad og Winther) maa derimod med Indenrigsministeriet hævde, at det vilde være meget ubilligt, hvis man berøvede de nuværende Indehavere af Privilegierne den ved disse hjemlede Ret, blot fordi Udtrykket „indtil videre“ er indkommet i dem, og formener altsaa, at Omordningen, hvortil der ikke kan erkjendes at være nogen siebtikkelig eller almindelig Trang, bør udsættes, indtil Privilegierne bortfalde. Efterhaanden som dette sker, kan Ministeren lade den anden Ordning indtræde, og Bemyndigelse hertil, tillige omfattende en tilsvarende Ordning for Sjællands Stifts Bedkommende, bør formentlig allerede gives nu, saa at der ikke senere vil behøves nogen ny Lov. Mindretallet er derhos, for at imødekomme de Klager, der støttes paa, at disse Tidender i enkelte, tildeels mere affidseliggende Dele af Stiftet saa godt som slet ikke holdes, villigt til at paalægge Udgifverne for egen Regning at lade Beskjendtgørelser, der vedrøre et saadant Distrikt, indrykke i en der udkommende stedlig Tidende. Den nye Byrde, som herved paalægges Stiftstidenderne, saavel som den Indtægtsformindskelse, der følger af Forslaget § 6, opveies vel for en Del derved, at Forpligtelsen til at optage visse Beskjendtgørelser uden Betaling bortfalder efter § 8, men det maa ikke glemmes, at den Udsigt til at kunne lade Privilegiet gaa i Krav, som nu er tilstede, ganske bortfalder. — Udvalgets undertegnede